

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijų leidinys

Vienas senas žmogus persikėlė gyventi pas savo sūnų su marčia ir keturmečiu anūku. Jo rankos drebėjo, akys prastai matė, vaikščiojo šlubčiodamas. Visa šeima valgydavo kartu, prie vieno stalo, bet drebančios senuko rankos ir silpnas regėjimas kiek trikdė šį procesą.

Trupiniai byrėdavo nuo jo šaukšto ant žemės, o kai jis laikydavo rankose stiklinę, pienas tiksdavo ant staltiesės. Visa tai sūnų ir marčią po truputį ėmė vis labiau ir labiau erzinti.

– Mes turime kažko imtis, – tarė sūnus. – Man jau gana, to nuolat laistomo pieno, trupinių ir garsaus čepsėjimo.

Sutuoktiniai pastatė atskirą mažą staliuką tolimame kambario kampe. Nuo šiol senukas valgydavo ten, o šeimyna galėjo ramiai mėgautis savo pusryčiais, pietumis ir vakariene. Po to, kai senukas sudaužė savo lėkštę du kartus, valgį jam pradėjo duoti mediniame dubenėlyje. Kada ne kada kažkas iš šeimos narių žvilgtelėdavo į senelį, retkarčiais jo akyse galima buvo išvysti ašaras, jis jautėsi visiškai vienas. Nuo tada, keli žodžiai, kuriuos jis išgirdavo, tebuvo aštrios pastabos, kai jam iškrisdavo šakutė ar pabirdavo maistas. Keturmetis berniukas visa tai stebėjo nebyliai. Vieną kartą, prieš vakarienę, tėvas pamatė jį žaidžiant su medžio gabalėliu ant grindų. Jis gražiai paklausė berniuko:

– Ką čia veiki?

Taip pat maloniai ir patikliai berniukas atsakė:

– Aš darau mažą medinį bliūdėlį tau ir mamai, iš kurio jūs vėliau valgysit, kai aš išaugsiu.

Berniukas nusišypsojo ir pratęsė savo darbą. Žodžiai taip pritrenkė tėvus, kad jie prarado kuriam laikui žadą. Jų veiduose pasirodė ašaros. Ir nors nė vienas žodis nebuvo ištartas, abu žinojo ką reikia daryti. Tą vakarą vyras priėjo prie seno žmogaus, paėmė jį už rankos ir švelniai palydėjo prie bendro stalo. Visas likusias dienas jis valgė kartu su savo šeima. Ir kažkodėl nei vyras nei žmona daugiau nesikrimsdavo, kai nukrisdavo šakutė, išsipildavo pienas ar susitėpdavo staltiesė.



“Manosios avys
klauso mano balso, –
sako Viešpats;
– aš jas pažįstu,
ir jos seka
paskui mane.”

Jn 10, 27

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Jer 38, 4–6, 8–10; Ps 39, 2–4, 18; Žyd 12, 1–4

Psalmės atliepas

Viešpatie, skubėk man padėti!

Evangelija pagal Luką (12, 49–53)

Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų! Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir taip nerimstu, kol tai išsipildys!

Gal manote, kad esu atėjęs atnešti žemei ramybės?! Ne, sakau jums, ne ramybės, o nesantarvės. Nuo dabar penki vienuose namuose bus pasidaliję: trys prieš du ir du prieš tris. Tėvas stos prieš sūnų, o sūnus prieš tėvą, motina prieš dukterį, dukterė prieš motiną; anyta prieš marčią, ir marti prieš anytą.“

Evangelijos komentaras:

Tai, kad Jėzus istorijoje netapo visiems įtikinančiu ir taikingu personažu, mes jau supratome. Taip pat visiems, tiek tikintiems, tiek netikintiems, aišku, kad Jo Evangelija – tai ne vien tik nelengvai suprantama, bet ypač sunkiai įgyvendinama žinia. Vis dėlto, girdėdami šio sekmadienio Jo žodžius: „Esu atėjęs atnešti žemėn ne taikos, o nesantarvės“, jaučiames pasimėtę...

Jėzus yra talkos Kunigaikštis ir pirmieji Jo žodžiai mokiniams buvo „Ramybė jums!“ Mes galėtume teisėtai klausiti: jeigu visas Dievo Sūnaus žemiškasis gyvenimas savotiškai sutelpta tarp dviejų taikų ir ramybės nešančių žinių, kodėl turime manyti, jog Jo atneštoji Naujiena, Jo asmenybė, Jo istorija reiškia atneštą pasidalijimą? Nejaugi mūsų namuose, kuriuose ir taip nestinga nesusipratimų, turėtų atsirasti dar ir Jėzaus asmens priešiškumas?

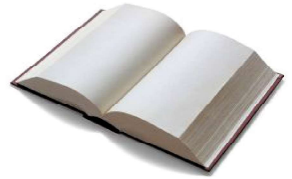
Vis tik tai neturėtų būti labai sunku suprasti, kad, stodamas Dievo akivaizdoje, žmogus niekuomet negali jaustis visiškai ramus. Tai, kaip skirtingai mes priimame Gerąją Naujieną, nulemia ir nuolatinį nerimą bei pasidalijimą... Ne tą, kuris leidžia dalytis tarpusavyje, bet tą, kuris žmones išskiria į priešingas puses. Ne visi priima Evangeliją, visų pirma, dėl to, kad ji neleidžia žmogui jaustis ramiai ir patogiai, snūduriuojant savo įprastoje kasdienybėje. Todėl ir atsitinka, laimei, dažniausiai be didelių dramų, kad vienoje šeimoje yra tikinčių Dievą žmonių ir tų, kurie nieko nenori apie Jį žinoti, yra nuolat besimeldžiančių ir sprogstančių iš pykčio, kai mato kitą besimeldžiantį, vieni mielai eina į bažnyčią, kai tik pasitaiko proga, o kitą užklumpa alergija, vos pamačius uždegtą žvakę. Todėl, nežiūrint išorinio sutarimo ir tarpusavio meilės, tos pačios šeimos nariai niekuomet vienodai neatsakys į klausimą, kas yra Jėzus, ir ką Jis jiems reiškia.

Jei tai vyksta šeimos rate, ką bereiktų kalbėti apie visuomenę, susidedančią iš tikinčių, praktikuojančių, abejojančių, indiferentiškų ir priešingų tikėjimui žmonių?! Įstaigos, kur juokiamasi iš pamaldaus draugo, mokyklos, kur bažnyčią lankantis jaunuolis susiduria su patyčiomis, valdžios koridoriai, kur į katalikus kreipiamas išskirtinis dėmesys, susijęs su įtarimu, kad jie visuomet siekia nustumti valstybę į atsilikimą, televizijos laidos, kai tikėjimas visų pirma susiejamas su nesugebėjimu patirti gyvenimo malonumus...

Jėzaus Evangelija, Jo asmenybė visuomet yra prieštaravimo ir pasidalijimo ženklai, todėl kiekvienas mūsų nuolat privalo sąmoningai rinktis savo kelią, suvokdamas, kuo tiki, ir ištikimai to laikytis. Krikščionis niekuomet negali manyti esantis geresnis už kitus vien dėl savo tikėjimo, ar tarti, jog prieštaraujantis Kristui ir Jo Evangelijai žmogus yra mažiau vertas Dievo akyse. Jėzus, kalbėdamas apie pasidalijimą tarp žmonių dėl tikėjimo, tenorėjo pasakyti, jog kiekvienas mūsų neišvengiamai susidurs su visiškai priešinga nuomone ir tame susidūrime būtina išlikti savimi.

Iš tiesų, jei ateitų diena, kuomet krikščionybė nebebūtų prieštaravimo žinia, prisitaikytų prie esamos padėties, tuomet tikrai galėtume sakyti, kad ji pralaimėjo.

Labiausiai nerimą kelia tai, kad sunaikinti tikrą krikščionybę gali patys krikščionys savu abejingumu... Tai tarsi vanduo, užpiltas ant Jėzaus į pasaulį atneštos ugnies...



APIBENDRINTAS SINODINIS KELIAS VILKAVIŠKIO VYSKUPIJOJE

Tęsinys.



Tema: „DŽIAUGSMAS ŠVĘSTI“

Reikšmingiausi pastebėjimai:

- Ne viską suprantam, kas vyksta Mišių metu, ne visada žinom, ką reiškia kai kurie veiksmai. Daugiau aiškumo kas vyksta liturgijoje;
- Jei liturgija švenčiama su aktyvia bendruomene, tai džiugina ir

padeda pačiam aktyviau dalyvauti;

- Šiltas žodis, dėmesys pritraukia žmones, svarbu draugiškas kunigo elgesys;
 - Svarbus dvasininko vaidmuo, kuris turi nenuilstamai ruoštis, pasitelkti bendruomenės žmones, taip pat siekti teologinio liturgijos išmanymo;
 - Žmogus nori jaustis laukiamas bažnyčioje;
 - Geriau išgirsti homiliją padeda paties žmogaus nusiteikimas, kunigo pasiruošimas, apmąstyta ir paruošta homilija labiau sminga į širdį;
 - Geriau išgirstame konkrečią, pritaikytą mūsų kasdieniam gyvenimui homiliją;
 - Giedojimas ypatingai padeda išgyventi liturgiją, jautiesi pakylėtas, išgrynintas, šventesnis. Taip pat – kai kunigas kalba ne per ilgai, konkrečiai, trumpai;
 - Liturgijos pilnatvę, džiaugsmą, saugumą padeda išgyventi visos šeimos įsitraukimas.
- Gerai, kai šventovėje yra atskiras kampelis vaikams;

- Advento ir gavėnios laikotarpiu trumpos katechezės prieš Mišias leidžia giliau suprasti liturgijos prasmę.

Sinodiniame kelyje dalyvavusiųjų manymu džiaugsmingam šventimui didelę įtaką turi žinojimas, kad bažnyčioje esi laukiamas. Žmonės norėtų, kad po liturgijos būtų įmanoma pabendrauti, pasidalinti įžvalgomis, vienas kitą pastiprinti. Kelios grupelės įvardijo, kad visada mielas yra kunigo išlydėjimas po šv. Mišių, pakalbėtinimas. Siūlomas papapiječiai, kurie sutinka ateinančius į bažnyčią, įsitraukimas. Norisi daugiau svetingumo. Todėl pirmiausiai tikimasi svetingos dvasininko laikysenos: dėmesio, šilto, draugiško įtraukiančio elgesio. Be to svarbu, kad dvasininkas nuolat ruoštųsi liturgijai, išradingai pasitelkdamas bendruomenės žmones.

Liturgija labai priklauso nuo jai vadovujančio kunigo. Žmonės vertina pagarbų, įtraukiantį papapijos kunigo vadovavimą liturgijai.. Visa tai padeda švęsti, pajauti šventę, išsinešti širdyje džiugesį, viltį ir meilę. Kai kunigai nuoširdžiai aukoja Šventąsias Mišias, tai suteikia ramybės ir džiaugsmo. Papapijų gyvenimas priklauso nuo jose tarnaujančių kunigų, todėl tikintieji kviečia visus dar labiau melstis už kunigus. Kad kunigas neperdegtų, svarbus tikinčiųjų iniciatyvumas: kunigo sumanymų palaikymas, pagalba, aktyvus įsitraukimas į liturgiją, jos šventimą, tikinčiųjų pasiūlymai kunigui.

Ryšys su gyvuoju Kristumi per sakramentus įmanomas, jei ryšys yra kasdienėje gyvensenoje: asmeninė malda, išpažintis, dvasinis gyvenimas. Norint, kad žmonės iš pilkos masės virstų gyvais Bažnyčios nariais, pirmas atsinaujinimo keliu turi eiti pats kunigas.

Tema: „BENDRA ATSAKOMYBĖ MISIJOJE“

Reikšmingiausi pastebėjimai:

- Drąsinti, ir motyvuoti pasauliečius būti aktyvesnius. Jie nori, bet jiems reikia paragavimo;
- Veikliai misionieriauti trukdo susikoncentravimas į save, į asmeninius rūpesčius;
- Pritraukti kuo daugiau charizmatiškų, gabių, iniciatyvių, naujų žmonių į papapijos aktyvą. Ryškus lyderio poreikis;
- Rodyti daugiau pasitikėjimo pasauliečiais. Patikėti jiems daugiau veiklų;
- Ieškoti sutarimo tarpusavyje, daugiau pagalbos iš darbuotojų, psichologų, kurie padėtų įsigilinti, suprasti kitą žmogų;



Apie artėjančią Šv. Baltramiejaus šventę Šlienavos bažnyčioje

Rugpjūčio 28 d., Šlienavoje švęsime Šv. Baltramiejaus šventę.

Eucharistija bus švenčiama 12 val., o Viršužiglio bažnyčioje tame sekmdienyje – 9 val. Po šventimo bažnyčioje, šventę tęsime agapėje.

Prieš šventę reikės pasifvarkyti visų mūsų namus - bažnyčią... Tvarkysimės rugpjūčio 23 d., antradienį, nuo 17 val. Valysim langus, visur, kur ir kiek pasieksim, nuvalysim dulkes, šluosime, papuošime, kad visiems būtų jauku ir šventiška. Daugiau informacijos ir šventės programa bus kitą sekmdienį.

ŠVČ. M. MARIJOS ĖMIMO DANGUN ŠVENTĖ

Rugpjūčio 15 dieną, pirmadienį, visame pasaulyje bus švenčiama Švč. M. Marijos ėmimo Dangun šventė (liaudiškai tariant – Žolinė).

Šlienavos bažnyčioje šventinė Eucharistija bus švenčiama pirmadienį, 9 val.

Viršužiglio bažnyčioje Eucharistija nebus švenčiama.

Šioje šventėje tradiciškai yra laiminami žolynai, tad atsineškite ar kur nors prie bažnyčios, ar bažnyčioje, jų raskite. Žolynai šioje šventėje primena ir skelbia apie asmeninę viltį ir troškimą taip pat žengti Dangun, kaip nužengė Mergelė Marija.

⇒ - Pastovus ryšys su savo parapija (ne lakstymas po visur), kova su baime, egoizmu, daugiau drąsos rodyti savo tikėjimą;

- Per mažai dirbame pasiruošime sakramentams, nevyksta tėvų katechezės;

- Suvokiame, kad reikia nuolat save tobulinti, todėl norėtume suaugusiems tikybos pamokų, kurios vyktų ne bažnyčioje bent kartą per mėnesį.

Žmonės pirmiausiai norėtų, kad Bažnyčios vadovai ir dvasininkai rodytų daugiau pasitikėjimo pasauliečiais: patiktų jiems daugiau veiklų ir atsakomybių, drąsintų ir motyvuotų juos būti aktyvesnius. Pasauliečiai labai laukia ir tikisi padrąsinimo jų aktyvumui ir veikloms. Kaip Kristus siuntė apaštalus, taip parapijos kunigai turi burti tikinčiuosius į grupes ir siųsti padėti neįgaliems, sergantiems, stokojantiems, nupuolusiems. Kunigo autoritetas ir jo įpareigoji žmonės veikti, kaip vaistai gydyti giliausias atskirties žaizdas. Žmonės taip pat mano, jog Bažnyčiai ypač aktualus lyderio poreikis, todėl siektina pritraukti kuo daugiau charizmatiškų, gabių, iniciatyvių, naujų žmonių įvairioms bažnytinės veiklos sritims.

Dalyvavusieji Sinodiniame kelyje primena, kad Bažnyčia yra ne tik dvasininkai, bet ir tikintieji. Kad parapija būtų gyvybinga, priklauso nuo bažnytinųjų bendruomenių ir nuo kiekvieno jos nario indėlio. Kelias parapijos gyvybingumui pasiekti – tai kiekvieno Bažnyčios nario savo atsakomybės už ją suvokimas, savęs atsižadėjimas, ieškomas srities, kurioje būtų naudingiausias. Svarbu į parapijos gyvenimą pakviesti šeimas, vaikus, žmones, nutolusius nuo Bažnyčios.

Parapijiečių poreikiams išsiaiškinti bažnyčioje galėtų būti pastabų, pageidavimų, padėkų dėžutė. Kiekvienam bendruomenės nariui turėtų kilti klausimas, ką aš padariau, kad būtų kitaip, kad būtų geriau. Rėmimasis tik intelektu, tikėjimo pavertimas mokslu, atima Bažnyčios gyvybę. Bažnyčioje turime jausti Dievo jėgą, patirti išgydymų, tikėjimo stebuklų, jais pasidalinti – tai gaivintų parapiją, ją vienytų. Bažnyčia yra gyvas organizmas – kūnas. Be dvasios jis miręs. Turime melsti Šventosios Dvasios atėjimo.

Pamažu reikia pratinti žmones, mokyti juos, kaip dalyvauti parapijos gyvenime, nes mes tikrai ne visi turime tokios patirties ir supratimo. Reikia asmeninio kvietimo.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija, Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Paruošė kun. Rimas.